

Charles de Foucauld csodájáról nyilatkozott szenttéavatási ügyének posztulátora

Ferenc pápa május 15-én szentmise keretében szentté avatja Charles de Foucauld-t a Szent Péter téren. Az ügy posztulátora Bernard Ardura OPraem, a Pápai Történettudományi Bizottság elnöke. Ő érte el, hogy elismerjék a csodát, amely lehetővé teszi a francia boldog szentté avatását. Bernard Ardur atyával néhány nappal Charles de Foucauld szentté avatása előtt az i.Media készített interjút.

Charle, az ács 2016-ban tizenöt métert zuhant egy állványról. Bernard Ardura elmondta, a fiatal munkás egyelőre nem kérte a keresztség szentségét. A posztulátor kifejtette, hogy Ferenc pápa miért tartja Charles de Foucauld-t korunk szentjének. Az i.Media interjúja az Aleteia katolikus hírportálon jelent meg.

– Miben volt különleges az ön számára Charles de Foucauld szenttéavatási eljárása?

– A csoda, amely lehetővé teszi, hogy Charles de Foucauld szentté válhasson, egészen rendkívüli. A csodák ritka kategóriájába tartozik. Nem „gyógyulás” esetéről van szó, hanem „megmenekvésről”.

Technikailag be kellett bizonyítanunk, hogy a fiatal Charle megmenekült a baleset végzetes következményeitől, a haláltól vagy a tetraplégiától. (Négy végtagjának lebénulása; akkor fordulhat elő, amikor valaki gerincvelő-sérülést szenved el az első mellcsigolya felett. Ez a sérülés a nyaki gerincidegeket érinti, és a karok és a lábak teljes vagy részleges bénulását idézi elő – *a szerk.*) Az esetet egy aerodinamikai mérnök is megvizsgálta, figyelembe véve az esés időtartamát és azt a sebességet, amellyel a fiatal ács a földnek csapódott.

Az orvosok ezen információk alapján, statisztikai adatokra támaszkodva következtettek a várható hatásokra. Az derült ki, hogy a történetek nem felelnek meg az ismereteink alapján kiszámított következményeknek. Charle lezuhant, és egy fadarab az oldalába fúródott. Egyetlen létfontosságú szervét sem érintette, és szövődmények sem jelentkeztek, sem fizikai, sem pszichés téren. Az őt műtő fiatal sebész azt mondta nekem: „Döbbenetes látvány volt, de egyből tudtam, hogy nem súlyos.”

– Miként lehetünk biztosak afelől, hogy a csoda Charles de Foucauld közbenjárására történt?

– Az egész bizonyítás, amelyen dolgoztam, abból áll, hogy rávilágítottam az eset kapcsán felmerülő gondviselészerű egybeesésekre. Mindenekelőtt egy időbeni egybeesés: a csoda Charles de Foucauld halálának centenáriumi évében történt, abban az évben, amikor a boldog egész lelki családja kegyelmekért és csodáért imádkozott a különböző földrészekén. A baleset pedig 2016. november 30-án történt, Foucauld atya halála évfordulójának (december 1.) előestéjén. Amint tudja, a liturgia a napot a vesperással kezdi, vagyis az előző napnyugtával. Este François Asselin, a vállalat vezetője, amelynél Charle is dolgozott, több tucat SMS-t küldött a barátoknak, hogy imádkozzanak a munkásáért Charles de Foucauld atyához. Tehát elmondhatjuk, hogy a csoda Foucauld atya halálának évfordulóján történt. Egy másik egybeesés, hogy a saumuri Charles de Foucauld-plébánián épp ekkor ért véget az ünnepet előkészítő kilenced.

Aztán vannak döbbenetes egybeesések a helyszínekben is: a baleset Saumur városában történt, ahol Charles de Foucauld akadémiára járt, a négy évvel azelőtt, 2012-ben alapított Charles de Foucauld-plébánia területén. Ezen a plébánián a hívek egész évben minden szentmisén Charles de Foucauld atyához imádkoztak szentáldozás után.

Charles a balesetkor a Szent Lajos-iskola kápolnáján dolgozott. Ez az iskola adott otthont a plébánia centenáriumi ünnepségének.

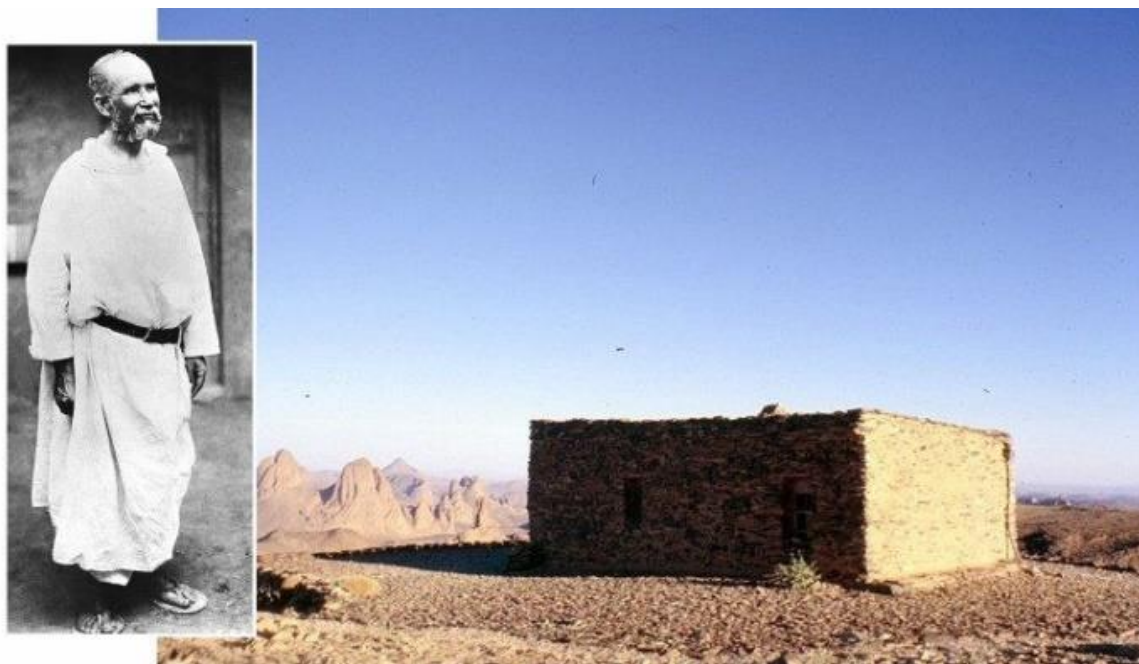
– Charles, a fiatal ács, akivel a csoda történt, nem volt megkeresztelve, és úgy tűnik, mind a mai napig nem áll szándékában felvenni a kereszttség szentségét. Ez nem meglepő?

– Ez egy kihívás... De talán Charles de Foucauld jelzése és tanítása; ő misszionáriusnak tartotta magát, de olyan misszionáriusnak, aki nem szavakkal prédikál, hanem a szeretettel.

Az elképesztő csoda, amelynek tanúi voltunk, megerősíti bennem, hogy a Jóisten senkiről sem akar lemondani: amikor ad, egészen odaad, és semmit sem vár cserébe. Isten nem valamiféle viszonzásért adja az ajándékait.

Charles de Foucauld nem sok hivatást ébresztett Algériában. Sőt, emberi mércével nézve inkább azt mondhatnánk, a missziója eredménytelennek bizonyult. A karizmája mégis olyan erős volt, hogy az egész világon elterjedt.

Amikor pedig találkozol a Jézus Kistestvérei Női Szerzetesközösség tagjaival Bengaluruban, felteszed magadnak a kérdést: „Ez hogy lehet? Charles de Foucauld egész idáig eljutott?” XVI. Benedek pápának volt erre egy kifejezése, ami jól rávilágít arra, ami Charles de Foucauld atya működése nyomán történik: „A hit nem meggyőzéssel, hanem vonzalommal terjed.”

– Azt hihetnénk, hogy a fiatal Charle megbizonyosodik Isten létezéséről, miután sértetlenül megúszta a balesetet...

– Hát, igen... Ez magától értetődőnek tűnne egy klasszikus sémában. Egyébként sokan kérdezik tőlem, hogy Charle kérte-e a keresztség szentségét. Úgy vélem, szembe kell néznünk a valósággal: ötven évvel ezelőtt a gyermekek kilencven százalékát megkeresztelték, valószínűleg Charle-t is megkeresztelték volna. A katolicizmus helyzete azonban megváltozott Franciaországban: kettőből egy gyermek házasságon kívül születik, s csupán a gyermekek harminc százalékát keresztelik meg. Olyan társadalomban élünk, amelyben Istennek nincs helye többé. Már nem vagyunk nyitottak Isten felé.

– **Mit jelent Charles de Foucauld Ferenc pápa számára?**

– Számára ő egy egyetemes testvér: napjaink igaz szentje, az egyetemes testvériség szentje. Szentté avatása szenvedéssel és kíméletlen gyötrelmekkel terhelt időben történik. Minden háború testvérgyilkosság, de ami Ukrajnában zajlik, még annál is rosszabb.

Ferenc pápa nagyon szereti Foucauld atyát. Miután elolvasta a Pierre Sourisseau által írt életrajzát, egy rövid bekezdéssel bővítette ki a *Fratelli tutti (Mindnyájan testvérek)* kezdetű enciklikája végét. Rámutatott benne az ember mély hitére, aki megtapasztalta Istent, és aki emiatt minden férfi és nő testvérévé tudott válni. A pápa ezután a Kúria tagjainak ajánlotta e könyvet Foucauld atyáról.

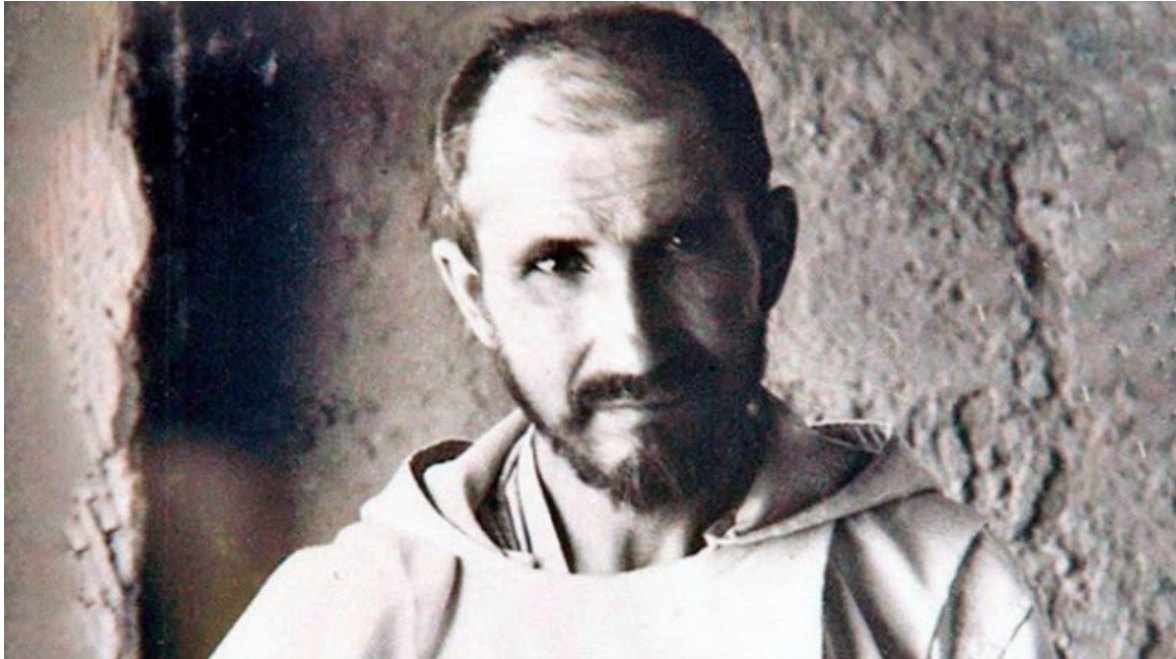
– **Mit akar üzeni az Egyház Charles de Foucauld szentté avatásával?**

– Amikor Charles de Foucauld találkozik Istennel, megérti, hogy életét teljes egészében oda kell ajándékoznia Istennek. Krisztust akarta követni, ezért belépett a Havas Boldogasszony trappista kolostorba. A szigorú szabályok ellenére Charles rájött arra, hogy közösségben élve soha semmiben sem szenvedne hiányt. Ezért aztán elindult a Szentföldre, ahol

Názáretben megtelepedve végül megértette, hogy Krisztus követése nem földrajzi értelemben vett utat kíván tőle. Krisztus a legszegényebb, leginkább kirekesztett, magukra hagyott, lenézett emberekben akar találkozni vele.

Emiatt döntött úgy, hogy a Szahara felé veszi az irányt, és a tuaregek között fog élni.

Ez Charles de Foucauld tanúságtétele és életútja, melyet az Egyház a világnak szeretne ajánlani a szentté avatással. Ferenc pápa a perifériák pápája, aki szentté avatja Charles de Foucauld-t, a perifériák szentjét.

– A szenttéavatási misén a pápa mennyire érinti Charles de Foucauld életpályáját?

– A pápa általában nem tesz mást, csak érintőlegesen beszél a szentté avatott személyek életéről, főleg hogy most meglehetősen sokan vannak: május 15-én még másik kilenc új szent is lesz! Ferenc pápa valószínűleg az aznapi evangéliumról fog beszélni, ahogyan azt gyakorlatilag mindig is tette.

– Az ön által említett másik kilenc jövődőbeli szent között még két francia van: César de Bus és Marie Rivier. Ők ketten miben jelentenek példát a ma élő keresztényeknek?

– César de Bus a 16. században élt, sok hasonlóságot fedezhetünk fel közte és Charles de Foucauld között. Jómódú családba született, kicsapongó életet élt, értett a fegyverforgatáshoz. És ő is átélhette a megtérést, vagyis inkább az újrakezdést, tekintve, hogy már meg volt keresztelve. Teljes mértékben csatlakozott a tridenti zsinat által elindított katolikus reformhoz. Minden erejét a katekizmus tanításának szentelte, amit kivételes eszközünek tekintett a hívek képzésében, és megalapította a Keresztény Tanítás Kongregációját és a franciaországi orsolyiták kongregációját.

Charles de Foucauld-hoz hasonlóan – akit szintén születésekor kereszteltek meg – ő is újrakezdte hitéletét. Azt hiszem, kimondhatjuk: ők ketten az újrakezdés szentjei. César de Bus rájött arra, hogy a gyermekkorban megismert hitet a növekedés során fejleszteni kell, hogy érési folyamatot kell indítani benne, mielőtt elnémul és jelentéktelenné válna. Ezért ragaszkodott egy alapvető szemponthoz, ez pedig az átvitel, a továbbadás. Természetesen a hit vonzalommal terjed, de azzal a feltétellel, hogy szavakba lehessen önteni. Ez az, amit ma sajnálhatunk: a kulturális vagy spirituális továbbadás hiányát.

Marie Rivier egy kicsiny hölgy... és egy erős nő! A francia forradalom idején, amikor minden kolostort bezártak, Marie Rivier kongregációt alapított. Bízott a Gondviselésben, és nem félt szembemenni az árral. Jean-Baptiste Forque jut róla eszembe, egy tiszteletreméltó atya, akinek az ügyével foglalkoztam. Róla mondták, hogy ő „a szeretet vakmerője”. Úgy vélem, Marie Rivier pedig méltán lehetne „Jóisten vakmerője”.

Fordította: Balláné Sárákői Jáhel

Forrás: [Aleteia.org](https://www.aleteia.org)

Fotó: Vatican News (archív)

Magyar Kurír 2022. május 3.

<https://www.magyarKurir.hu/hirek/charles-de-foucauld-csodajarol-nyilatkozott-szentteavatasi-ugyenek-posztulatora>